

אתה יכול לזכות!

האם כדאי לך לחתום על העולם הזה לשנה?

כן.

קודם כל

אתה תקבל את העתון לביתך ב' אותו יום בו הוא מופיע בקוסקו. אינך חייב להסריח את עצמך בחמסי או בגנשם. עשינו סידור מיוחד לח' לזכותו העילה של העתון.

שנית

אתה חוסך כסף. אתה משלם 11 ל"י דמי חתימה לשנה. זה כולל, למעשה, שני גיליונות חניט.

שלישית

מינהלת העולם הזה החליטה לתת לך פרט מרתק. אם תחתום מיד לשנה אחת ותשלם את דמי החתימה, תקבל חניט אינ' כסף אגרת'פ'ס. ה' משתפת אותך בהגדלת מפעל הפיס. אם תזכה בפרט הגדול, לא נבוא אליך בתביעה. תמצא אותנו ב' ה' מברכים. יתכן מאד שתשמע על דבר הזכיה מפנינו: כי מספרך יהיה רשום אצלנו, ואנו נדאג לענייך.

11 ל"י הן פכום גדול דהו- צאה חד-פעמית. אולם זכור שאתה חוסך בפופו שי ענין את כסףך - ואת זמנך. ואתה גם עוזר לעתון.

אם אינך יכול לחתום לשנה, יש לך אפשרות לחתום על מניו חצי שנה. דמי החתימה הם כסף 5.500 ל"י - סכום שגם הוא כולל הנחה. אמנם, אתה מפסיד את הפרס - אבל כל שאר היתרונות יישארו בידך.

מנויך פירושו הנחה במ- חיר, מהירות ונחיות בקב- לת העתון, רציפות בכל ה- תנאים, פרס יפה - וגם עז- רה לעתון.

חתום על המניו מיד. אם רצונך בחסכון זמן וטוהר, שלח לנו צ'יק או המחאת דואר, צרף כתובת ברורה. אתה תקבל את הקבלה ואת הפרס בואר חוזר. אם רצונך לבקרנו במשרדנו, ה' משרד לרשותך בשעות הרגילות.

עליך שרות בתי הסוהר ליד רמלה, ואשר בו מנסים שיטות חדשות לטיפול באסיר.

לפני שבועות אחדים קיבל תושב תל-אביב כי מכתב מחבר, אשר לא שמע אודותיו משך קרוב לשנתיים. כתובת השולח: מחנה האסירים מעשיה, והוא מדגים באופן מוחשי את אותן השיטות.

כתב האסיר: "היום הגעתי לכך שאני כמעט מאושר שהכניסוני לבית הסוהר. משרי נה, לא כן? אדם מאבד שנתיים מחייו, נושא על עצמו את הכתם המביש על עבר פלילי, ובכל זאת - מאושר הוא... כאשר הוכנסתי לראשונה לבית הסוהר המרכזי (תל-מונד) גברה עלי הרגשה של גועל - גועל לא רק מחברי לגורל, אלא גם מאלה שמתפקדי דם היה לשמור עלי.

כשנה שהייתי בבית-סוהר זה. משך שנה זו ניתקתי את הקשרים עם העולם החיצוני - ועם אשתי בכללו. היא ביקרה אותי פעם בחודשיים, ל-15 דקות, והחלטנו כי מוטב לנו להתגרש. הסרגים שסגרו עלי במובן הפיסי ניתקו אותי גם מבחינה נפשית.

ביום בהיר אחד נקראתי להופיע במשרד. בחיי בית-הסוהר, זהו סימן רע: טובה אי-נה יכולה לצמוח מקריאה כזאת. עם הכנסי למשורר קיבל את פני איש לבוש אורחית ואחרי שיחה של שעתיים הרגשתי שבכל זאת בן-אדם הנני, האיש, פסיכולוג במקצת, עו, דיבר אלי כדבר איש אל איש, כלל לא נתן לי להרגיש כי הנני נחות ממנו, עם כל היותי אסיר.

כעבור ימים אחדים הועברתי למקום חדש. לא בית-סוהר, כי אם מחנה אסירים, בשם מעשיהו. במקום תא אסירים הוכנסתי לתוך ביתן, ביחד עם עוד 12 אסירים, כולם מבתי סוהר סגורים. בימים הראשונים נכנס אוחו פסיכולוג והחל לדבר אתנו בצורה חפזית על בעליהם. זה נמשך כחודש ימים, עד שהחלה מתגבשת בינינו מין הרגשה של הת' לזכות חברותית. התחלנו להתחשב איש ב' רעהו, להבין כי גם לשני ישנן בעיות משלו. עתה גם התחייבנו אחת לבית-הסוהר ול' שומרים עצמם. בקיצור, נתקבלה הרגשה כי כל המחנה הפך להיות מוסד מרפא; פסקו המריבות בשעת האוכל, פסקו הגניבות ה' יומיות, במקומן בא רגש של כבוד עצמי. אספר לך על מקרה אופיני. ישנה במחנה שלנו קבוצת אסירים העובדת בתחנת המש' טרה הקרובה. יום אחד עבדה הקבוצה ב' מחסן הבגדים של המשרה ובחור אחד חש' קה נספו בזוג מכנסיים מהמחסן. לכשנודע הדבר למנהל המחנה שלנו, הוא אסף את כל האנשים, נתן הסבר על המצב, ביקש במלים פשוטות להחזיר את ה"מציהא". לא עברו עשר דקות וזוג המכנסיים היה במשרדו. האמן נא לי, דבר כזה עוד לא קרה בשום בית-סוהר בעולם. חפץ גנוב נעלם מיד וכל האסירים משתדלים לטשטש את עקבותיו. אוי לו, לפי החוקים הפנימיים של בית-ה' סוהר, לאותו אדם המעז להוציא הגה מפיו על מקום המצאו של התפץ הגנוב.

עם העברתי למחנה זה, ניתנה גם אפשר' רות לאשתי לבקרני לעתים תכופות יותר. תחילה פעם בחודש, אחר כך פעמיים. כעת היא מבקרת אצלי, לפי רשות מיוחדת, מדי שבוע. הביקורים גם אינם ביקורים של 15 דקות בנוכחותם של שני שוטרים, כי אם הרבה יותר ממושכים, ובלי נוכחותו של כל איש שרות. מוכן שתחילה דברנו רק על ענין הגרושין, אך הפסיכולוג (האבא) שלנו התערב, והענין החל מסתדר.

כאשר הייתי בבית-הסוהר המרכזי לא היתה כל אפשרות שבתי תבקר אצלי. אני עצמי לא רציתי שהילדה (שהיא כיום בת ארבע) תראה את אביה בבית-סוהר. במעשיהו הצלח' חי לשכנע את אשתי שתביא אתה את הילדה. היא באה, אולם לא אמרנו לה מי אני. וכך עמדתי ורציתי כיצד בתי הסתכלה עלי כעל "אורי" זר.

ה"אבא" הומין אליו את אשתי ודיבר אתה כשעה על בעיותינו. למחרת היא באה אלי שוב והביאה את הילדה. הפעם, כשראתה אותי, התחילה לרוץ אלי בשמחה ואושר כי זה, שלא יכולתי לעצור בעד דמעותי, עכשיו אין אשתי ואני מדברים על גרושין.

לא אומר לך שהפכתי מואב לכבשה תמי' מה. אולם אם אעשה היום משהו שלא צריך הייתי לעשות, אדע מיד כי שגיתי יותר

חרבון בכתב ובעל פה לא השאירו פתח גדול ליציאה. סעיף האשמה היה הכבד ב' יותר: 214. רצה בכונה תחילה, לפניו עמד חרבון, עליו אפילו יותר ממנו, מגיב בצורה מוזרה על מהלך המשפט. מימינו, עלו בזה אחר זה, כמה עדים שסחרו את עצמם פע' מים רבות, לא הצריכו אף חקירה נג' דית. אלמלא היה מוסר הודאות כה משכ' נעות, היתה לתביעה עבודה הרבה יותר קשה " העיר פלדמן, "לפחות אשתדל להצילו ממות."

אכן, כך היה נדמה לפחות, אחר סיום ה' חקירה המוקדמת. איש לא ראה את חרבון ב' ליל הרצה. אחד השכנים, שהיה היחיד ש' סבל מגזוהי שינה, שמע צעדים, אחר קול יריה וצעקות: אמא אמא. את הרוצה כבר לא ראה. הוא נמלט.

בינתיים התלוננו במשרה שלשה נהגי מו' גיות כי מכוניותיהם נשדדו מהם על ידי צעיר, נושא אקדוח.

ליד מחסום בכביש עפולה, נתפס חרבון כשבכיסו אקדוח וכמה עמודים כתובים ב' עפרון שהו את פרשת חייו, הודאתו בהרי' גת כהן והסכנות שהניעו אותו למעשה.

הגמגום הגדול, לגבי התובע, אליעזר גבל, נמוך הקומה ובהיר השער, הלך הכל למישרין עד שהופיעו כמה נערים בני 15, שטיילו עם חרבון בליל הרצה לקולנוע מגדל בחולון, לחנות בסרס "אמריקאי בפריז". כאן בא הגמגום הגדול, כל אימת שעמדו לבטא מלים מסוכנות כ"רצה", ל"סדר אותי", מלים שחרבון כאילו שוחח עליהם בהכחזנו ליצחק כהן, היו חוזרים בהם, משנים את עזותם מהקצה אל הקצה.

"הם פוחדים ממנו פחד מות", העיר אחד הנוכחים מהקהל.

אולם כאשר בקש מהם התובע להפנות את פניהם מחרבון, המשיכו לסתור את עצמם פעמים רבות.

"מה אמר לכם חרבון?" שאל השופט את דוד בואנוס בן 16.

"הוא אמר לנו: או אני, או הוא" השיב הנער בהתרגשות.

למי התכוון חרבון, מה אמר עוד בדרך הארוכה, זכו לאותה תשובה חיוורת ובעלת עשרות הסברים: "או אני, או הוא!"

הקהל שחייך למשמע העדות גרם לחרבון פענוג מיוחד וצחוק פראי למחצה נראה

מוזיאון חיפה, החרים את העתיקות והעכירן לחיפה. אנשי הכפר, רובם גרים מאיטליה, סגו לחי'כ מיכאל חוני (הפועל המזרחי), וזה הסנה את הענין לשר החינוך והתרבות. בשבוע שעבר השיב הפרופסור בן-ציון דינור: העברת האבנים לחיפה לא נעשתה על דעת מחלקת העתיקות של משרד ה' חינוך והתרבות. עיריית חיפה נצטווה ל' החודר את העתיקות לתושבי כפר עלמא, עד שיוחלט על גורלן הסופי.

שכיתות התיסונרית לא הבינה

שבץ מכוניותיו הלכנות של מגן-דוד אדום ירושלים, נחו זה השבוע החמישי במ' קום ענייתם כמגרש הרוסים. ישובי הפרוץ דור, נפגעי תאוות דרכים ויולדות בחבלי לידתן עדיין לא נענו בקריאתן לעזרה. 22 עובדי המוסד, שלא קבלו את משכורתם לחודש אפריל, התייצבו בוקר בוקר במש' מרתם, אולם סירבו לצאת לעבודה. ול-20 אלף הלירות גרעון מ. ד. א., לא נראה נדבן באוסף. עיריית ירושלים נאבקה עם גרעונה הפרטי, הממשלה עשתה עצמה מ. א. רואה ואורחי העיר, שכל שלישי מהם נעזר אי פעם במשך 19 שנות קיומו של מ.ד.א. על ידו, לא גילו הודעות מופרות מחוסר ה' עזרה הראשונה.

רק פה ושם צצו סימנים של אחריות ציבורית. הוקמה הועדה הציבורית, שברא' שה התייצב בעל בית החרושת האמריקאי לנעליים יוסף שוגרמן, ולידו אשה מלאת מרץ, הלן רובי, שארגנה ביקורי בית, הצי' ליחה בקושי לאסוף 3000 מתוך 20.000 הלירות החסרות.

כן הודעו מהמצב: בלנקה גריבנאו ובעלה, בני ה-60, נוצרים מעובדי המייסדן האמריקאי בירושלים, שנכנסו השבוע ל' משרד המוסד, הניחו על שולחני 100 לירות. שאלה המייסודרית בתמהון החסר אצל יהו' דיים: "איך אפשר לתת למוסד כזה ללכת לאבדון?"

משפס "או אני או הוא"

קצר תסורת, מחייך לכל עבריו, מכנס ה' שבוע ישראל חרבון, הגאשם ברצה חברו,

נאשם ישראלי חרבון (גב למצלמה) בתא הנאשמים בפרוודור, זעקות אמ'

על פניו. אולם כאשר יצא, לבקשתו, לבית השמוש, וזה למקלחת זעקות מחרידות מאם הנרצה שישבה בפרוודור, ביטאה את רגשו' תיה בעברית מקוטעת: "רוצה! שרפת את בני כשהוא היה ישן, פחדן!" חרבון הגיב בחיך האופייני לו.

בתי סוהר הגירושין נשכחו

מזה כמה שבועות מתנהל ויכוח בעתונות פלדמן לא השלה את עצמו. הודאותיו של על מעשיהו, מחנה האסירים החדש שהוקם

יצחק כהן, לאולם בית משפט השלום ב' תל-אביב, לסיום החקירה המוקדמת נגדו. לא פחות מחמישה שוטרים טובבו את הצעיר בעל ההתנגדות המורה, שגרם בעבר לכמה שעי' רוריות, נצטווה הפעם לשבת בשקט, לצייט להוראותיהם.

את התיק העבה, מלא הודאות ובעל אטטריות ההגנה המוגבלות, נטל לידו, יש' ראל פלדמן, עורך הדין הצעיר והממושקף, שנחבק על ידי בית המשפט להגן על ה' נאשם.